

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναρριχτός.

1) Χαλαρῶς πως, ὄχι στεγανῶς *Λεξ. Δημητρ.*: Ἀνάρριχτα βάλε τὴ λινάτσα 'ς τὴ λεμονεῖα γιὰ νὰ μὴ ξεπαγιάσῃ. *Συνών. ἀνάκουφα 1.* 2) Ἐπὶ τῶν ὤμων, συνήθως ἐπὶ ἐνδύματος, τὸ ὁποῖον ρίπτει τις εἰς τοὺς ὤμους χωρὶς νὰ περάσῃ τὰς χεῖρας εἰς τὰς χειρίδας ἐνθ' ἄν.: *Μὲ τὸ δοχτοῖα ἀναρριχτὰ Μάν. Πῆρε τὸ παλιό του ἀνάρριχτα κ' ἔφυγε Καλάβρυτ. Φορεῖ τὸ φόρεμα ἀναρριχτὰ Κύμ. Ἀναρριχτὰ ἔρριξε τὸ παλιό Λακων. Ρίχνου ἀνάρριχτα τοῦ 'πανουφόρ' Αἰτωλ. || Ποίημ.*

Καμαροβεργολυγερὴ καὶ γαῖτανοφρυδοῦσα, πῶχαις τὴ μπόλια ἀνάρριχτα καὶ τὰ μαλλιά μὲ τάξι ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναπεταρίζει 2.

ἀναρριχτός ἐπιθ. Πελοπν. (Λακων.) — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* ἀναρριχτὲς Σκῦρ. ἀναρρ'χτὸ τό, Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρίχνω.

1) Ὁ ἀμελῶς ἐρριμμένος καὶ οὐχὶ κατὰ τάξιν διευθετημένος Πελοπν. (Λακων.): Ἀναρριχτὲς πέτρες. β) Ἐπὶ ἐνδύματος, ὁ μὴ καλῶς φορούμενος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιρριπτόμενος χωρὶς νὰ περάσῃ τις τὰς χειρίδας Σκῦρ. — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*: Βάλε τὸ παλιό σου ἀναρριχτὸ *Λεξ. Πρω. Ἀναρριχτὸ εἶχε τὸ μαντήλι 'ς τὸ κεφάλι της Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.*

Γιὰ δὲς τενα ὅπ' ἔρχεται, γιὰ δὲς ποῦ κατεβαίνει, τὸ μεντενέ τ' ἀναρριχτέ, τὴ ρούντα χτενισμένη (τενα = τονα, μεντενές = ἐπανωφόριον, ρούντα = ἡ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς ἀφινόμενη κόμη) Σκῦρ. γ) Τὸ οὐδ. ἀναρρ'χτὸ οὐσ., κάλυμμα ἐπιρριπτόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Σκόπ. 2) Ἀνειμένος, καθειμένος, ἐπὶ κόμης *Λεξ. Δημητρ.*: Τὰ μαλλιά της ἀναρριχτὰ τῆς σκέπαζαν τοὺς ὤμους.

ἀναρρίχτρα ἡ, ἀμάρτ. ἀνερρίχτρα Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρίχνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 1,184.

Ὁ περὶ τὰς ἀγροτικὰς οἰκίας εὐρύς χωρὸς, εἰς ὃν ἀπορρίπτονται τὰ ἄχρηστα ἀντικείμενα.

ἀναρρόδι τό, Ἀντικύθ. Κρήτ. Κῶς ἀνερρόδι Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρόδιζω.

Φρύγανον ἀναπτόμενον εἰς τὸ στόμιον τοῦ φούρνου μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἄρτων, ἵνα διὰ τῆς φλογός του ἀποκτήσουν οἱ ἄρτοι ροδίνην ὄψιν *Κῶς Πάρ. Πβ. *ἀνάρροδο.*

ἀναρρόδιαστος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀνερρόδιαστος Πάρ.

Ἐκ τοῦ στερετ. α καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροδίαστος <ροδιάζω ἀμαρτ.

Ὁ μὴ ρόδιнос τὸ χρῶμα, ὠχρός. *Συνών. χλομός, ἀρρόδιστος.*

ἀναρροδίζω *Κῶς ἀνερροδίζω Πάρ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ροδίζω.

Ἀνάπτων φρύγανα εἰς τὸ κύριον στόμιον τοῦ φούρνου ἢ εἰς πλάγιον μετὰ τὴν ἐναπόθεσιν τῶν ἄρτων πυρώων αὐτὸν διὰ νὰ ἀποκτήσουν οἱ ἄρτοι ρόδινον χρῶμα *Πάρ.*: Ἀνερροδίζω τὸ φούρνο. Καὶ ἀμτβ. πυροῦμαι, ἐπὶ τοῦ φούρνου ὡς ἀνωτέρω *Κῶς*: Ὁ φούρνος ἀναρροδίζει.

***ἀνάρροδο** τό, πληθ. ἀνάρρονα *Κάρπ.*

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρόδιζω.

1) Οἱ ἄνθρακες τοῦ φούρνου καὶ ἡ θερμὴ τέφρα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν πύρωσίν του περισυλλέγονται εἰς ἓν μέρος αὐτοῦ διὰ νὰ εἰσαχθοῦν οἱ ἄρτοι (ὠνομάσθησαν οὕτω διότι συντελοῦν διὰ τῆς θερμότητος νὰ ἀποκτήσουν οἱ

ἄρτοι ροδίνην ὄψιν): *Κακόμοιρε, θὰ σὲ 'άλω νὰ καῖς 'ς τ' ἀνάρρονα τοῦ φούρνου! Πβ. ἀναρρόδι. 2) Ὁ τόπος ἐνθα περισυλλέγονται οἱ ἄνθρακες καὶ ἡ τέφρα.*

ἀναρροῦσα ἡ, Ἀστυπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύθηρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (Κύζ.) Σάμ. Σκόπ. Σύμ. Χίος — ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 208 — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* ἀναρροῦχα Πελοπν. (Λακων.) ἀνερροῦσα Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν. Κύθν. Κύπρ. Μύκ. Νάξ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ρόδ. Τήλ. Χίος — ΚΠαλαμ. Δεκατετράστ. 100 — *Λεξ. Βλαστ. 312 ἀνερροῦσα Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. ἀναρρέσα ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 34 — Λεξ. Βλαστ. ἀνερρέσα Κρήτ. (Σητ.)*

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρρέουσα μετοχ. τοῦ ρ. ἀναρρέω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,243 καὶ ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶ 37 (1925) 184. Τὸ ἀνερροῦσα καὶ παρὰ Σομ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ σ εἰς χ ἐν τῷ τύπῳ ἀναρροῦχα τῆς Λακων. πβ. τοὺς ὁμοίους αὐτόθ. τύπ. ἀνακατωσία - ἀνακατωχία, ρασσιὰ - ραχιά, ἴσια - ἴχια κτῶ.

1) Ἡ ἀναρροή τῆς θαλάσσης, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομὴ τοῦ κύματος, εἰς μέρη δὲ βραχῶδη ἢ μετὰ ρόχθου κάθοδος τοῦ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν βράχων ἀνυψομένου κύματος καὶ ἡ δίνη ἢ παραγομένη ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν κυμάτων πρὸς ἄλληλα ἢ πρὸς βράχους ἐνθ' ἄν.: *Ἐχει - κάμνει ἀναρροῦσαν Σύμ. Ἀναρροῦσα τοῦ κυμάτου Λεξ. Δημητρ. Τώρα μὲ τ' φουρτούνα ἔχ' ἀναρροῦσα Σκόπ. Ἡ θάλασσα ἔδει ἀναρροῦσες Μεγίστ. Ἐπεσ' ἡ βάρκα μέσ' 'ς τὴν ἀνερροῦσα Ἀρτάκ. Πάνορμ. Τὸνε τραυίξετε ἢ -γ-ἀνερροῦσα τσαὶ μήτε φάνηγε Ἄνδρ. Τὸνε πῆρε ἡ ἀνερροῦσα αὐτόθ. Τὰ κύματα σκάζονσι 'ς τὸ γιγλό, δὲ λέπεις τί ἀναρροῦσα ποῦ 'ναι! Λακων. Συνών. ἀναρροῦφα 1. || Ποίημ.*

Καὶ καρφωμένος ξαγρυπνᾷ 'ς τὴν ἔρημη ἀμμουδιὰ ὡς νὰ τοῦ γίνη ὁ ἀφροσυρμός τῆς ἀναρρέσας μνήμα *ΙΜαμμέλ. ἐνθ' ἄν. β) Μετων. ὁ ἐξαφανιζόμενος ἐν τῇ δίνη τῶν κυμάτων (ὡς δηλ. παρὰ βραχῶδη ἀκτὴν καταπίνεται οἶονε καὶ ἐξαφανίζεται πρὸς τὸν πυθμένα τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἐν δίνη) Θήρ.: Φρ. Ἀνερροῦσα ἡγίνηκε (ἐξηφανίσθη). Ἀνερροῦσα νὰ γενῆς! (ἀρά). 2) Νεράιδα τῆς θαλάσσης, γοργὼν Προπ. (Πάνορμ.) Ρόδ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: Στεγνᾶτες ἀναρροῦσες ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.*

Καλῶς ἦρθες, ἀνέρε ἀνερροῦσα! *ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. γοργόνα. 3) Φάντασμα, ἐξωτικό ΑΠαπαδιαμ. Τὰ μετὰ θάνατ. 27: «Κ' ἔβγαζαν τῆς καθεμῆς καὶ τὸ παραγκώμι της, τὴν μίαν τὴν ὠνόμαζον ποδαροῦσαν, ... τὴν ἄλλην γυφτοκόνισμα, τὴν ἄλλην ἀναρροῦσα, τὴν ἄλλην μαυροτσούκαλο».*

ἀναρροῦφα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ. ἀνερροῦφα Κρήτ. Νάξ. Νίσυρ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρροῦφω.

1) Ἀναρροῦσα 1, ὁ ἰδ., Κρήτ. Νάξ. Νίσυρ. 2) Παράλιον χάσμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται θαλάσσιον ὕδωρ Πελοπν. (Μάν.) Πβ. ἀναρροῦφι 2. 3) Σωλὴν ἀναρροφῶν ὕδωρ ἀπὸ τῆς θαλάσσης Σῦρ.

ἀνάρρουφα ἐπίρρ. *Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀνάρουφα).*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάρρουφος.

Διὰ μιᾶς ροφῆσεως, ἀπνευστί: *Μόνο ἀνάρρουφα μπορεῖ νὰ πιῇ τὸ λάδι. Συνών. ἀβγουλλᾶτο (ἰδ. ἀβγουλλᾶτος 1 γ), μονορροῦφι.*

ἀναρροῦφημα τό, Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 130 καὶ 137 ἀνερροῦφημα Κυδων. Λέσβ. ἄνερροῦφημα *Κῶς ἀναρροῦφισμα Κρήτ.*

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρουφῶ. Τὸ ἀναρρούφισμα κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα. Ὁ τύπ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 718 (ἐκδ. Wagner σ. 166) «καὶ εἰς τὸ ἀναρρούφισμα τῆς ἐγκαρισματέας | ὁ ὄνος ἐκατέπιεν γραφὴν τοῦ βασιλέως».

1) Ἡ ἀναρρόφησης ποτοῦ διὰ τοῦ στόματος Κυδων. Κῶς: Σκύφτω, μπηόμαι 'ς τὸ 'νερρούφημα καὶ ρουφῶ το γούλον. 2) Ὁ μετὰ λυγμῶν κλαυθμὸς Λέσβ. — Α' Εφταλ. ἐνθ' ἀν.: Ἄλλο πρὸς τὴν δὲν ἄκουες παρὰ κλάψες καὶ ἀναρρουνήματα Α' Εφταλ. ἐνθ' ἀν. 130. Σὲ κάθε ἀποσταμένο τους πάτημα βγαίνανε ἀναστεναγμοὶ καὶ ἀναρρουνήματα αὐτόθι. 137.

ἀναρρούφι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρουφῶ.

1) Ρόφημα: Φρ. Τό 'καμε ἀναρρούφι (τὸ ἐρρόφησε, τὸ κατέφαγε αὐθωρεῖ). 2) Ὁ τόπος ἐν ᾧ καταπίνονται τὰ καταπίπτοντα ὕδατα. Πβ. ἀναρρούφα 2. 3) Ἐπιρρηματ., ἐλαφρῶς, ἐξ ἐπιτολῆς (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ταχέως, ἀπνευστὶ πίνειν τι): Ὁργῶνω τὸ χωράφι ἀναρρούφι. Τὸ πάμε ἀναρρούφι τὸ χωράφι.

ἀναρρουφῶ Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) — ΕΛυκούδ. ἐν Ἡμερολ. Μ.Ελλάδ. 1923 σ. 122. — (Εβδομαδ. Τύπ. 28 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναρρῶν Σκόπ. ἀνερρουφῶ Α.Κρήτ. ἀνιρρῶν Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. 'νερρουφῶ Κῶς Ρόδ. 'νιρριφῶ Μακεδ. Μέσ. ἀνιρρουφειοῦμι Δαρδαν. ἀνιρρῶφειμί Ἰμβρ. ἀνιρρῶφειμί Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρροφῶ.

1) Εἰσάγω τι εἰς τὸ στόμα δι' εἰσπνοῆς, ροφῶ ἐνθ' ἀν.: Ἀναρρουφῶ νερό Κρήτ. Ἡ φουσκοθαλασσιὰ... ἐσπρωχνε δυνατὰ ὅξω 'ς τὴν ξηρὰ τὸ κῆμα καὶ ἀμέσως πάλι τὸ ἀναρρουφούσε τὸ ἀντιμάμαλο ΕΛυκούδ. ἐνθ' ἀν. Τὰ κορίτσια κλαίγανε ἀγκαλεσμένα, ἀναρρουφούσανε τὰ δάκρυα τους καὶ λέγαν ἀδιάκοπα πῶς δὲν ξέρουν (Εβδομαδ. Τύπ. ἐνθ' ἀν.) || Φρ. Θὰ σὶ 'νιρρῶφῆξον! (ἀπειλητικὴ) Μακεδ. Συνών. ροφῶ. β) Ἀνασύρω δι' ἰσχυρᾶς εἰσπνοῆς εἰς τὰ ἐνδοτέρω, ἐπὶ τῶν βλεπνιδῶν ἐκκρίσεων τῆς ρινὸς Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ παιδί ἀναρρουφᾷ τοὶ μύξες του Κρήτ. Ἀναρρουφᾷ τὴ μύτι του (βραχυλ. ἀντὶ τοῦ μύξες τῆς μύτις του) Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀναρρίπτω τὸ ἀπορροφηθὲν ὕδωρ, κυρίως ἐπὶ θαλάσσης, ἀναρροιβδῶ Πελοπν. (Λακων.) 3) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ λυγμῶν Κυδων. Λέσβ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ἀναλυγγίζω 1, ἀναλυγγίζω, ἀνασέρνω. 4) Μέσ. ἀποσύρομαι με ἀπότομον βαθεῖαν εἰσπνοὴν ἐκ φόβου ἐπὶ τῇ προσεγγίσει ἢ ἐπαφῇ ἐνοχλητικοῦ ἢ ψυχροῦ τινος πράγματος Ἰμβρ. Σαμοθρ.: Γιατί ἀνιρρῶφεισί; Μὴν ἀνιρρῶφεισί καὶ ξικουλλοῦν οἱ βιδούζις Ἰμβρ.

ἀναρροχάζω Λεξ. Βλαστ. (λ. ἀναροχάζω) ἀναρροχάζου Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀναρρῶχάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναρροχιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ροχάζω.

1) Ρέγγω, ἐπὶ ψυχορραγοῦντος Πελοπν. (Λακων.) 2) Στενάζω Πελοπν. (Λακων.): Γιά δὲς πῶς ἀναρροχιάζει! Συνών. ἀναστενάζω. 3) Παράγω ἰσχυρὰν βοήν, ἤχῳ, ἀντηχῶ Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ.: Ἐρρῶξαν ἓνα τ'φέξ' καὶ ἀναρροχάξαν οὔλα τὰ β'νά Αἰτωλ. || Φρ. Ἀναρροχάξ' οὐ κόσμους (ἐπὶ πράξεως γενομένης διαβοήτου) αὐτόθι. Συνών. βοῦίζω. 4) Ἐκβάλλω διατόρους κραυγὰς Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Τί ἐπαθὶς καὶ ἀναρροχάξεις;

ἀναρρόχασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρροχάζω.

1) Ὁ ρόγχος τοῦ κοιμωμένου Λεξ. Βλαστ. Συνών. ροχάλισμα. 2) Ἀντήχησις Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.

ἀναρρύω Λευκ. Πελοπν. (Λακων.) ἀναρρύζω Πελοπν. (Μάν.) ἀναρρῶ Πελοπν. (Λακων.) ἀναρροῦ Πελοπν. (Μάν.) Μέσ. ἀναρρῶμαι Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀναρρύω. Τὸ ἀναρρῶ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀναρρυῶ. Περί τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ἀν- ἐν τῷ ἀρρῶ ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 72.

Α) Ἐνεργ. 1) Σφύζω τινὰ κινδυνεύοντα Λευκ. Πελοπν. (Λακων.): Βρέθη καὶ μ' ἀνάρρυνε ἓνας παῖδος, εἰταμὴ θὰ με τρώσει τὰ σκυλλία (εἰταμὴ = εἰδεμὴ) Λακων. Ἀνάρρυνσέ με ἀπ' τὰ σκυλλία Λευκ. 2) Διαχωρίζω τοὺς διαπληκτιζομένους Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Μπῆκε 'ς τὴ μέση καὶ τοὺς ἀνάρρυνε Λακων. Ἦτανε ἀρπασμένες ἀπὸ τὰ μαλλία καὶ τοὺς ἀνάρρυνε Μάν.

Β) Μέσ. 1) Ὑπεκφεύγω τὸν κίνδυνον Πελοπν. (Μάν.): Πῆγε γὰρ τότε βαρέση, ἀλλὰ 'κεῖνος ἀναρρύθη καὶ ξέφυγε Μάν. Συνών. ξεφεύγω. 2) Ἀνθίσταμαι, ἐναντιώνομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Σὰν ξύλο στέκεσαι καὶ καθόλου δὲν ἀναρρῶσαι Λακων. Δὲ βορεῖ ν' ἀναρρυνθῇ Μάν.

ἀναρρώνω Ἀμοργ. Μέσ. ἀναρρώνομαι ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,583

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρρώννυμι. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνέρωσα κατὰ τὸ ἐφανέρωσα - φανερώνω κττ.

Ἐμβάλλω δυνάμεις εἰς τινὰ, ἐνισχύω τινὰ ἐνθ' ἀν.: Παροιμ. φρ. Ἀν δὲ δύνασαι, ἀναρρώσου (αἰσθανόμενος ἀδυναμίαν πρὸς ἐκτέλεσίν τινος μὴ μικροψύχει, ἀλλ' ἐπιδείκνυε τόλμην, διότι πιθανῶς θ' ἀποσοβήσης οὕτω τὸν κίνδυνον) ΝΠολίτ. ἐνθ' ἀν. || Ἀσμ.

Κ' ἔπειτα σὰν τὸν πάρωμε | τί θὰ τὸν ἀποκάμωμε;

— Ὅταν τὸν ἀναρρώσωμε, | θὰ τότε στεφανώσωμε

Ἀμοργ.

ἀνάρτευτος ἐπίθ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀρτεντός < ἀρτεύω.

Ἀνάρτυτος 1, ὁ ἰδ.: Ἀνάρτετο φαεῖ. Ἀνάρτετα λάχανα.

ἀνάρτιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Οἶν.) ἀνάρτι Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀρτύζω, δι' ὁ ἰδ. ἀρτύνω.

Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

Τὸ ἀνάλατον, ἐπὶ φαγητοῦ: Ἀνάρτιν φαγεῖν Οἶν. Συνών. ἀνάλιν. Πβ. ἀνάλιστος.

ἀνάρτυτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνάρτυτους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάρτι-τους Μακεδ. (Βελβ. Βέρ.) ἀνάρτετος Πόντ. (Κερασ.) ἀνάρτυστος Θήρ. Νίσυρ. Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνάρτυγος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνάρτυγους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνάρτ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάρκυσσε Τσακων. ἄρτυτος Ρόδ. ἄρτυστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. Τραπ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνάρτυτος. Τὸ ἄρτυτος ἄνευ συνθέσεως κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ *ἀρτυτός < ἀρτύνω. Περί τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἔνεκα τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ περιέχων ἄρτυμα, ἥτοι ἄλας, ἔλαιον, βούτυρον κττ., ἐπὶ φαγητοῦ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Τσακων.: Ἀνάρτυτο φαγεῖ σύνθηθ. Ἡ μαγει-

